

Equipment of the Iraqi Army 1958-2003

В даному довіднику представлена техніка, яка була куплена, захоплена, виготовлена з 1958 з року коли було повалено монархію і до 2003 тобто до окупації Іраку американськими колоністами. Список техніки наразі не повний. По перше не вся техніка ще ідентифікована, по друге існує техніка, яка згадується в декількох джерелах проте відсутнє фото підтвердження і завжди є шанс знайти техніку про яку взагалі ніде не згадується, в книзі представлено декілька таких екземплярів. І по третє в книзі відсутні дані про міномети, гранатомети, ПТКРи та стрілецьку зброю, які будуть представлені в наступному номері. Я як автор маю надію, що дана книга буде для читачів інформативною і кожен зможе дізнатись для себе щось нове.

Автор “mister”

Особлива подяка за допомогу товаришам Mikhryk і Neo1940 із сайту armourbook.com

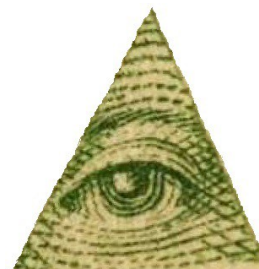
Ми завжди шукаємо нові ще не опубліковані фото для наступних випусків. Якщо у вас є фото присилайте їх на наш емейл

aj-iraq@meta.ua

We are always on the look-out for new, unpublished photos for this series. If you have photos please send them an our e-mail

aj-iraq@meta.ua

Створено спеціально для сайту armourbook.com
Created specifically for the site armourbook.com

Reptiloid Publication 2014

Зміст

Розділ 1 Танки та машини на їхній основі.....	4-39
Розділ 2 Бойові Машини Піхоти.....	40-43
Розділ 3 Самохідні Артилерійські Установки.....	44-48
Розділ 4 Реактивні системи залпового вогню.....	49-57
Розділ 5 Іракські балістичні ракети на базі ракет 8K14 та 9M21.....	58-70
Розділ 6 Конверсії ракет 5Я23, 5В27Д, 2К12, і ракет Р-15/НУ-2 в ракети класу поверхня поверхня.....	71-72
Розділ 7 Іракські балістичні ракети (Рідкопаливні).....	73-79
Розділ 8 Іракські балістичні ракети (Твердопаливні).....	80-84
Розділ 9 Ракети класу Поверхня-Повітря.....	85-100
Розділ 10 Зенітні самохідні установки.....	101-105
Розділ 11 Самохідні протитанкові комплекси.....	106-108
Розділ 12 Бойові розвідувальні машини.....	109-111
Розділ 13 Бронетранспортери.....	112-122
Розділ 14 Самохідні міномети.....	123-124
Розділ 15 Радіолокаційні станції.....	125-131
Розділ 16 Інша техніка.....	132-148
Розділ 17 Автомобілі та Вантажівки.....	149-166
Розділ 18 Артилерійські Системи.....	167-173
Розділ 19 Зенітна Артилерія.....	174-178
Розділ 20 Розшукується.....	179

Танки та машини на їхній основі

Т-34/85. 80 танків було доставлено протягом 1960-1965. Фото зроблено під час війни з Іраном.

СУ-100. В Ірак було поставлено 250 таких машин.

M4

Image © AMMS 2006

Даний танк викликає багато питань. Яким чином він потрапив в Ірак? Наврядчи він міг належати іранцям так як він мав би іранське маркування, як інші M4.

М4 озброєний 105мм гаубицею

© G. Walden

Ізраїльський М50 “Супер Шерман”

M36B1

90mm Gun Motor Carriage M36

Броньована ремонтно-евакуаційна машина М32.

За даними SIPRI в Ірак було поставлено 24 танки ІС-3. Проте ніде не згадується про ІСУ-152. Скоріш за все дані SIPRI не точні і в Ірак поставили тільки ІСУ-152, оскільки немає фото підтвердження наявності ІС-3 в ЗС Іраку.

Asab Babil

"Лев Вавилону" Іракський апгрейд Т-72 який , практично нічим не відрізнявся від Т-72М. Прототипом скоріш за все був Т-72 показаний на військовій виставці в Багдаді 1989р.

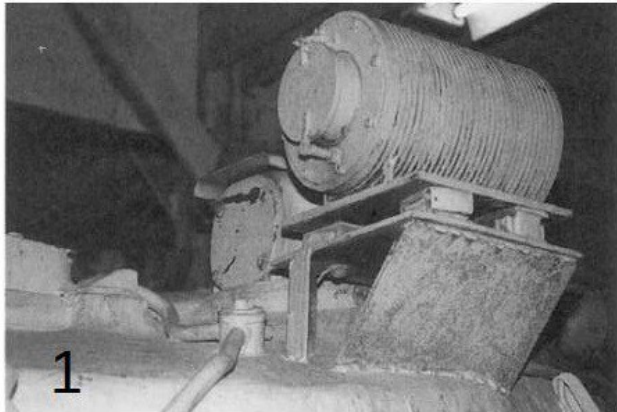
Цей екземпляр оснащений системою оптико-електронного заглушення (СОЕЗ), можливо китайського виробництва яка зовні не відрізняється від тої яка була встановлена на "Леві"

По документам всі "Леви" були оснащені лазерними далекомірами а також СОЕЗ яка, була встановлена на кронштейні по лівій стороні башні а також листом багатоплощинної броні на верхньому бронелісті . Проте це все лише на папері в реальності справи були кардинально протилежними. Лише декілька машин були повністю доведені до рівня "Лева Вавилону".

У декількох машин були встановлені лише системи СОЕЗ, частина з яких мала бронекришку, проте у більшості танків були лише приварені кронштейни для системи оптико-електронного заглушення, тобто сама система не встановлена. Те саме було з додатковим бронелістом.

Два модернізованих Т-72 на Багдадській військовій виставці. Танк пофарбований в захисний, оснащений системою оптико-електронного заглушення ідентичною до тої яка встановлювалась на "Асад Бабіль". Позаду другий Т-72 модернізований французькою компанією DGA.

1. Система оптико-електронного заглушення, вигляд з близька
2. Заброньований Інфра-червоний освітлювач.

"Асад Бабіль" з повним оснащенням

"Леви" обладнані тільки з стемою оптико-електронного заглушення з бронекришкою.

Даний танк має лише приварений кронштейн без встановленої системи ОЕЗ.

"Асад Бабіль" з модифікованою вихлопною системою. Можливо використовувалася для самозакопування танка.

"Асад Бабіль" з ковшом.

T-72

В розпорядженні армії Іраку знаходилося близько 1100 танків типу Т-72 радянського або польського виробництва. Перші 100 танків були експортним варіантом Т-72 "Урал-1" інші це Т-72А і Т-72М/М1 польського виробництва, також Ірак налагодив ліцензійне виробництво Т-72. За даними з різних джерел Іраку вдалося виготовити до сотні танків. Також іракці намагалися підвищити живучість своїх танків встановлюючи на них блоки динамічного захисту, декілька таких машин були захоплені американськими військами під час вторгнення 2003 року.

Т-72А добре видно приварені на башні додаткові 30мм бронелисти

Експортна версія Т-72 "Урал-1. Ірак отримав 100 таких машин в 1979-80 роках.

Т-72М1 відрізняється від Т-72М додатковим 16мм бронелистом на верхній лобовій деталі корпусу

Т-72 з модифікованою вихлопною системою.

Т-72 з реактивною бронєю на вогневій позиції.

Т-62

Контракт на поставку перших 100 танків був складений з СРСР в 1973 р. Танки були поставлені протягом 1974-75 р. Наступні 600 були доставлені 1977-79 роках. Контракт на найбільшу партію Т-62 був складений в 1982 і виконувався протягом 1982-89 років.

Іракці також встановлювали на Т-62 УЗК від Т-55, було замічено на декілька екземплярів.

Також був створений тягач на базі Т-62. Башня танка демонтована, замість неї приварена до корпусу кришка випуклої форми. По центру знаходиться люк із УЗК від танка Т-55

Т-62 зразка 1961 р. відсутня УЗК під кулемет ДШК. На радянські танки періоду з 1958 по 1970 не встановлювались зенітні кулемети.

Т-62 зразка.1972 з кулеметом ДШК

Тягач на базі Т-62

Т-62 із привареною УЗК від Т-55.

T-54

В Ірак було поставлено незначну кількість Т-54 зразка 1951 р а також модернізованих до рівня Т-54Б, і тягачів АТ-Т і АТС-59Г

Т-54 зразка 1951 р. модернізований до рівня Т-54Б

Т-54 зразка 1951 р. Під час путчу 1963 р. в наслідок якого був скинутий режим генерала Абделя Керіма Касема.

АТ-Т в Кувейті .

АТС-59Г на одному із звалищ і Іраку.

T-55

На озброєні іракської армії було декілька тисяч T-55 різних модифікацій і країн виробництва а також інженерні машини на їх базі. В Ірак не поставлялись румунські TR-580. Румунія поставляла звичайні T-55 а не танки власного виробництва.

"Енігма" іракська модернізація T-55 з пакетами композитної броні в передній частині танка та на башні, є і другий варіант "Енігми" за основу взято Тип-69.

Іракці виготовили декілька машин різного призначення на базі T-55. Це наприклад 160мм самохідний міномет, САУ на базі T-55 озброєна гарматою Д-74, дві різних ЗСУ озброєні С-60 а також БТС "Саддам" і навіть T-55 з пусковими для некерованих ракет.

T-55 (об.155) зразка.1958 р.

T-55

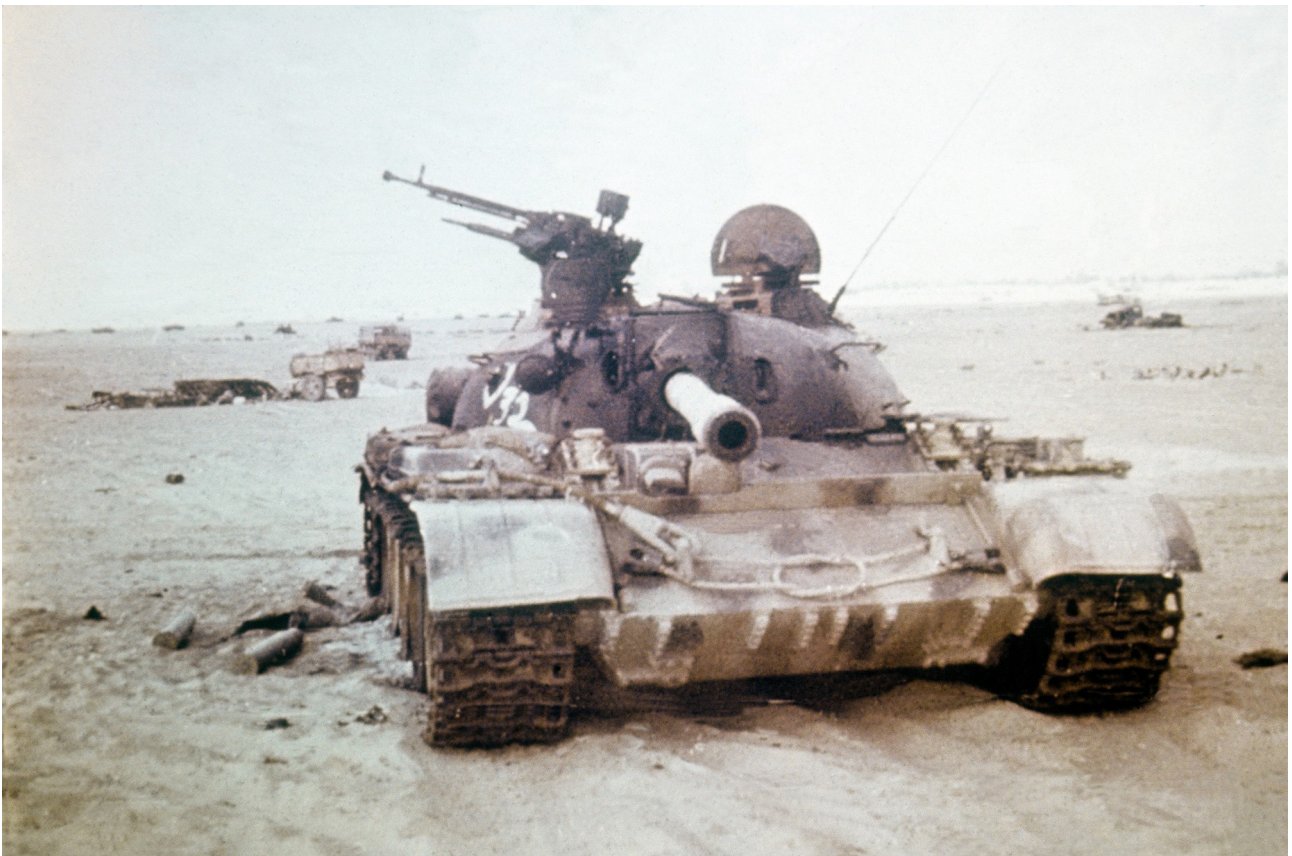

T-55A

Т-55 виробництва Польщі.

Т-55 Чехословацького виробництва

МТУ-55 на навчаннях

JVBT-55KS

Тягач WZT-2

Іракський варіант БТС під назвою "Саддам"

Модернізований Т-55 "Енігма"

Іракська САУ в єдиному екземплярі

Цілий ряд 160мм самохідних мінометів.

Т-55 з направляючими для некерованих ракет. Фото зроблене після операції "Буря в Пустелі" Існує іще ще одна така переробка але на базі Тип-69.

Дві різні імпровізовані ЗСУ на базі Т-55. На танк встановлено зенітку С-60

Тип-69

В Ірак були поставлені тільки Тип-69 оскільки не знайдено жодного фото танка Тип-59. Контракт 1981 на поставку тисячі Тип-59 скоріш за все не був виконаним замість них поставили Тип-69 II модифікації В/С/ а також 600 танків модифікації G, які були виготовлені спеціально для Іраку. На них встановлювались 2 блока 4 ствольних димових гранатометів, екрани на задній частині башні, які використовувались як корзини для речей і був відсутній курсовий кулемет.

Тип-69 II

Туре 69-ПВ Добре видно кронштейн з додатковою антеною.

Туре 69-ПС командний танк Дві радіостанції Тип «889» и "882», і польове телефонне обладнання в спеціальних контейнерах, закріплених на кормовому листі корпусу.

Туре 69-ІІГ модифікація для Іраку.

Туре 69-ІІГ з додатковий телефонним обладнанням.

Тип-69 "Енігма" в єдиному екземплярі.

Командирський Тип-69G з модифікованою вихлопною системою, і встановленою позаду додатковою антенною.

Тип-69G, по центру розташований контейнер з механізмом який викидає невелику кількість розжареної речовини утворюючи своєрідну лінію. Таким чином дозволяючи танкам позаду знайти незамінований прохід

Броньована ремонтно-евакуаційна машина Тип-653

Тип-69 озброєний 125мм гарматою і автоматом заряджання. Єдиний екземпляр був показаний на багдадській військовій виставці 1989 р.

Тип-69 з направляючими для некерованих ракет.

Chieftain Mk.5

Ірак захопив значну кількість іранських і кувейтських Чіфтенів і БРЕМів на їхній базі. У 1988 Саддам подарував 90 танків Йорданії.

Chieftain Mk-5P

БРЕМ на базі танка Чіфтен

FV 101

М60 серед іншої трофейної іранської техніки

М-48 на звалищі в Кувейті

ПТ-76 з дивним камуфляжем

ПТ-76 із зеніткою С-60

Бойові Машини Піхоти

БМП-1

БМП-1К

Доброньована БМП-1 "Саддам"

БМП-2

БМД-1 отримала попадання в лоб

AMX-10 ECH (ремонтно-евакуаційна) на звалищі поблизу міста Таджі.

AMX-10 SAO

AMX-10P

FV601 "Saladin". На машині ще збереглося кувейтське маркування

LAV-300 трофей часів Кувейтської кампанії

Самохідні Артилерійські Установки

Майноон і Аль Фао

Початок розробок нової техніки - 1987 рік. В роботі над самохідними артилерійськими системами брали участь іспанські і французькі конструктори. В Іспанії (компанія «Трібіланд») працювали над ходовою частиною САУ, у Франції проробляли гарматну частину майбутніх САУ. Обидві бойові машини створювалися на базі південноафриканської машини «Rhino», на якій побудована і південноафриканська самохідна артустановка «G6». Основні відмінності між зразками-артилерійська частина машин. На самохідній гаубиці «Майноон» встановлено 155мм ствол завдовжки 52 калібра із ежектором ствола і поперечно щілинним дуловим гальмом, а на самохідній гаубиці «Аль-Фао» встановлено 210мм ствол завдовжки 53 калібра, який має ежекторний пристрій і двох камерне однорядне віконне дулове гальмо.

"Аль-Фао" ангарі . Ірак точне місцезнаходження невідоме.

«Майпооп» експонат багдадської виставки військової техніки. Добре видно поперечно щілине дулове гальмо.

Самохідна гаубиця 2С1 просто кинута своїм екіпажем. Більша частина техніки яка дісталась американцям в Кувейті була неушкоджена. Лише невелика частина іракської броні була знищена танками та ПТКР. Практично всі фото на яких є знищена іракська техніка, це результати роботи авіації та самих екіпажів, які при відступі знищували свої машини.

2С3 серед іншої трофейної іракської техніки.

AUF-1 яка належала республіканській гвардії. Червоний трикутник знак гвардії.

Трофейна іранська або кувейтська М-109

Захоплені дві іранські М-110 203мм

Американські солдати оглядають рідкісний екземпляр. Це М1978 «Коксан». 30 таких було САУ поставлено в Іран в 1987-1988.

Реактивні системи залпового вогню

Абабіль 50

М-87 "Orkan" арабська назва "Абабіль 50" а є югославською самохідною реактивною системою залпового вогню розробленою разом з іракцями. На вантажівку FAP 2832 була встановлена ПУ з 12 направляючими 262мм калібру. Ірак отримав 9 таких систем. 1 прототип, 4 серійних і 4 транспортно-заряджаючі установки. Араби розробили і свій варіант тільки із шістьма направляючими. За основу пускової було взято ПУ СМ-90 від комплексу С-75. Три такі машини були показані на параді 1989р. В квітні 1999р. почались роботи на збільшення дальності ракет з 50 до 70км. Для цього заряд двохосновного твердого ракетного палива замінили на сумішеве. Проєкт отримав назву "Аль Нідаа". Слід згадати і про 81мм РСЗВ іракського виробництва, ПУ встановлювались на ГАЗ-66. Вперше показана в 1989р в Багдаді разом із лінецінзійною копією РСЗВ "Астрос 2" арабська назва "Саджіль 60" і "Абабілем 100"

М-87

"Абабіль-50" з 6 направляючими для 262мм ракет

"Абабіль 100" із 4 направляючим для 400 мм ракет. Шасі скоріш за все Nissan Diesel.

Знищений "Астрос 2" Ірак 2003 р.

"Саджіль" іракська копія бразильського "АСТРОС 2"

ТЕСТРАН AV-RMD транспортно заряджаюча машина

ТЕСТРАН AV-UCF станція керування вонем.

81мм РСЗВ місцевого виробництва

ARP-40 покинута в Кувейті

Залишки від БМ-21 "Град"

9K55 "Град-1" Кувейт 1991 р.

БМ-11 на базі Yuejin NJ130. Китайська копія ГАЗ-51

Тип-63.

Дві Тип-63 встановлені на МТ-ЛБ.

Невідома ПУ встановлена на БТР-50. База Таджики

Іракські балістичні ракети на базі ракет 8K14 та 9M21

З початку 1970 років іракські збройні сили взяли курс на модернізацію. Було укладено велику кількість контрактів на поставки зброї практично всіх класів. Попали в цей список і ракетні комплекси класу повення-поверхня. В 1972 році був укладений контракт на поставку РК двох типів, 9K52 "Луна-м" з дальність ураження 70 км і 9П117М "Ельбрус" з дальність до 300км.

В 1974 р почало прибувати обладнання і створюватись інфраструктура. І уже в 1975 були сформовані дві бригади, 225 озброєну 9K52 і 224 озброєну 9П117М. 1975 рік можна сміло назвати роком створення ракетних військ Іраку.

Ще під час війни з Іраном іракці намагались збільшити дальність своїх комплексів. Першою такою спробою став 9П117М "Аль Хусейн" із ракетою збільшеної дальності дії.

Інспектори ООН оглядають 9П117М "Ельбрус"

Аль-Хусейн

Причиною розробки "Аль Хусейна" стала війна, річ в тім що під час війни Ірану з Іраком перший наносив удари по Багдаду а Ірак не міг завдати удару у відповідь, тобто по Тегерану. Так як всі наявні ракети мали дальність 300км і столиця Ірану була поза межами їх ураження. Слід зазначити що першими почали використовувати ракетні комплекси іракці по містах та промислових об'єктах Ірану. Іран в 1985 отримав свої "Ельбруси" і почав кампанію помсти, пізніше названою "Війною міст"

З кінця 1986 була зібрана група цивільних і військових інженерів перед яким поставили задачу збільшити дальність ракет комплексу 9П177 більш ніж 600км. Групу спеціалістів очолив генерал Амер аль Сааді. Почали інженери з відносно простих переробок, таких як зменшення маси бойового заряду до 250кг і змін до системи наведення. Перші два провальні пуски були тільки із зміненими бойовими зарядами. Третій пуск із модифікованим зарядом і системою досягнув відмітки в 450км без додаткового пального і окислювачів. Після збільшення баків із паливом і окислювачем, ракета сягнула відмітки в 615км. Це відбулось 3серня 1987р. До завершення війни з Іраном іракці встигли випустити 189 ракет типу "Аль Хусейн"

Існувало чотири модифікації ракет Н1/2/3/4

Ракета Н1 (яка здійснила успішний запуск 3 серпня 1987)

- зменшена маса боеголовки до 300кг
- подовжені баки з паливом на 450мм
- подовжені баки з окислювачем на 825мм

Ракета Н2

Виробництво ракети почалось в грудні 1987. Саме цим типом ракет обстрілювали іранські міста. Ракета практично ідентична до Н1, відмінність полягає лише в переміщенні циліндричних балонів з повітрям із моторного до приладового відсіку для кращої стабілізації ракети під час польоту.

Ракета Н3

Перший політ ракети відбувся 2 січня 1990р. Відмінність від ракет Н2 в дожині. Довжина ракети Н3 складала 11.6 м. Тоді як ракет Н2 12.2 м. Причиною вкорочення були часті дефекти корпусу аж до розпаду ракет під час входу і виходу із щільних шарів атмосфери що робили неможливим підвищення точності. Як додаткові заходи для запобігання дефектам були потовщені стінки, для цього була використана вуглецева сталь і усуненні всі крім одного люки для доступу у відсік з апаратурою.

Всього було виготовлено 23 ракети даної модифікації.

Відмінності модифікації Н3 від Н2

- Циліндрична частина боеголовки була зменшена з 360 до 100мм
- Відсік із приладами був замінений 484мм циліндром в якому були вмонтовані блоки апаратури наведення і тороїдальні балони з повітрям які були прикріплені до баків з паливом.
- Для спрощення і економії місця 5 циліндричних балонів з повітрям були замінені на один тороїдальний балон з повітрям який використовувався в протикорабельних ракетах НУ2

Ракета Н4

За свідченнями генерала Раада була виготовлена лише одна ракета. Пуск відбувся 27 червня 1990 р. Відмінності між ракетами Н2 та Н4

- Бойова частина була обладнана роздільною секцією що вміщувала вибухову речовину
- Відсутні відсік із приладами
- Відсік із приладами і тороїдальними балонами з повітрям знаходились позаду боеголовки
- Зняті балони з повітрям циліндричної форми

В контейнерах знаходяться боеголовки до ракет 'Аль Хусейн'

Аль Хіджарах

В той самий період коли йшли розробки над ракетою НЗ, іракські конструктори вивчали принципи дії ударно-кінетичних бойових частин . Було вираховано що через збільшену швидкість ракети "Аль Хусейн" при ударі більша частина вибухової сили поглиналась землею. Тому було вирішено розробити бойову частину ударної дії з підвищеними пробивними характеристиками, яка змогла б уражати бункери і інші укріплені об'єкти. Для цього замінили детонатор боєголовки на свинцевий сердечник а замість вибухової речовини бойова частина була заповнена бетоном. Вага боєголовки зменшилась до 230 кг. Перший запуск відбувся 2 січня 1990 р. І зразу виявив проблеми, які були присутні ще в ракеті "Аль Хусейн" модифікації НЗ. Цей варіант ракети "Аль Хусейн" отримав назву Аль Хіджарах що в перекладі з арабської означає камінь. Всього було виготовлено 10 боєголовок, п'ять з яких були запущені під час першої війни в затоці по ізраїльському місті Дімона де знаходився атомний реактор.

Боєголовки Аль Хіджара перед знищенням.

Аль Аббас

Аль Аббас є продовженням модернізації ракети Аль Хусейн з дальність до 900км. Початок розробок листопад 1987р. Інженери із конструкторської групи під кодовою назвою Проет 144 зменшили вагу боеголовки до 100кг. А також збільшили баки з паливом до 2735мм а баки з окислювачем були збільшені до 5130мм. Таким чином довжина ракети сягнула 13.2 метри. Перший політ відбувся 25 квітня 1988р. ракета розлетілась в польоті через неправильне взаємне розташування центру тяжіння та центру тиску. Для того щоб уникнути цієї проблеми , було вирішено перемістити 5 з 6ти балонів з стисненим повітрям із задньої частини ракети до переду. В простір який виник через зменшення маси бойової частини.

Зваживши на результати першого тесту керівництво проекту 114 вирішило провести ще декілька запусків для визначання точних параметрів ракети для досягнення дальності в 900км. Для цього було підготовлено 3 ракети. Пуски відбулись 27.28.29 червня 1988р. І з кожним дальність польоту збільшувалась поки не було досягнуто запланованої дальності. Тим не менш при кожному пуску ракети ламались в повітрі що свідчило про прорахунки в конструкції. Більшість інженерів зійшлись на думці що при даній конструкції аеродинамічний опір є занадто високим і найкращим вирішенням проблеми було б відділення боеголовки від носія під час польоту. Відділення бойової частини відбувалось 0.5 секунди після зупинки двигуна. Затримка в 0.5 секунди була вибрана для того щоб пересвідчитись у відсутності коливань після вимкнення двигуна які мали б вплив на боеголовку при відділенні. Інженери вибрали два способи відділення. Перший за допомогою спеціальних подовжених вибухових зарядів у поєднанні з пружинами, розташованими в циліндричній частині боеголовки (малюнок 1). Другий за допомогою піроболтів і пружин. (Малюнок 2/3)

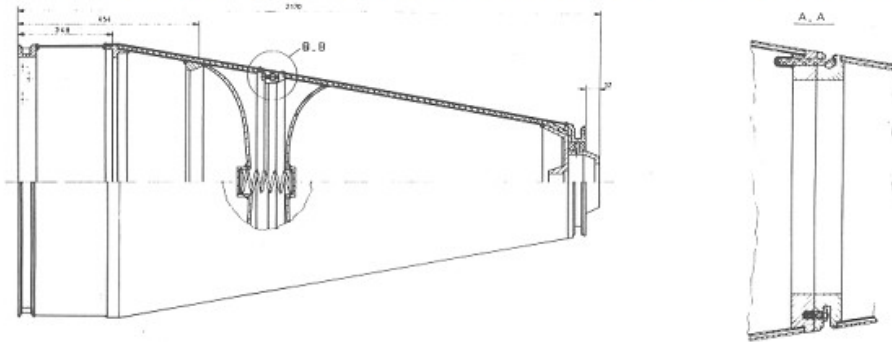
Відбулись всього 2 пуски з першим способом відділення 12 лютого 1989р і 21 серпня 1989. ракета не долетіла до місця призначення впавши набагато раніше, причиною цього став частково робочий механізм відділення.

Малюнок 1

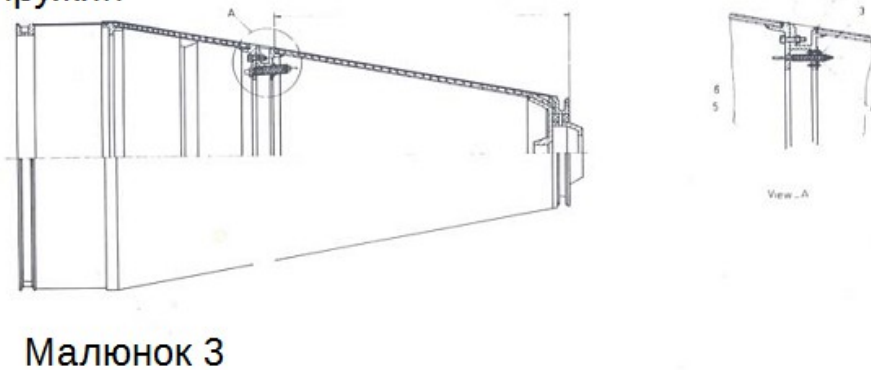
Пуски з 2 другим способом відділення відбулись 27.06.1990 і 28.12.1990. Обидва були успішними. У другому варіанті механізм відділення був переміщений із циліндричної до конусоподібної частини боєголовки малюнок2

Механізм відділення тільки за допомогою піроболтів

Малюнок 2

Механізм відділення за допомогою 4 піроболтів, 8 штифтів і 4 пружин

Малюнок 3

Аль Тамуз

2-х ступенева ракета ракети з дальністю до 2000км. І масою бойової частини 200кг. Перша частина це 8К14 а друга маршевий двигун від ракети комплексу С-75. Роботи на ракеті тривали тільки два місяці з травня по липень 1989. Був лише виготовлений макет в натуральний об'єм, який був представлений генералу Хусейну Камелю і Генералу Амеру аль Сааді. Причиною згорання розробок були проблеми з механізмом відділення ступенів і неможливістю встановити в другий ступінь систему наведення.

Аль Абід

"Аль Абід" іракська ракета носій космічного апарату і остання іракська розробка яка базується на радянській Р-17. Початок робіт 1988. Проект анонсувався як цивільний, проте всі розробки велися під керівництвом Міністерства промисловості і військової індустріалізації із вченими з Іракського центру космічних досліджень (ЦКД), які побудували 50 кг тестовий супутник а також інженерів з "Проекту 144".

Спочатку іракці намагались знайти країну яка б змогла вивести на орбіту супутник, проте коли ці спроби провалились було вирішено розробити власну ракету носій. Перед інженерами було поставлено завдання створити носій здатний вивести 100-300 кг корисного вантажу на низьку навколоземну орбіту (200-500км).

ЦКД представило декілька можливих варіантів. Зокрема зв'язка з 5,6,7 подовжених ракет Р-17 (Перший ступінь) які оточували таку ж ракету (Другий ступінь) в поєднанні з спеціально розробленою твердопаливною ракетію (Третій ступінь). Другий варіант був ідентичний до першого відмінність полягала лише у відділенні першого ступеня від другого.

На початку 1989 корпорація ЦКД вибрала конструкцію яка складалась з зв'язки 5 модифікованих Р-17 для першого ступеня, на них встановлювалась ще одна модифікована Р-17 а на неї двохосновна твердопаливна ракета.

Паралельно з ЦКД над проектом космічної РК для Іраку працювали два інженери з «неназваної країни». В лютому 1989 року вони запропонували конфігурацію, яка включала одну Р-17 в якості центрального блоку, оточену прискорювачами (від чотирьох до восьми) - на основі маршової ступені ракети від комплексу С-75, або все тієї ж Р-17. Другий ступінь РК могла бути рідинно або твердопаливною.

Під час першого пуску який відбувся в грудні 1989 на стартовому комплексі в провінції Анбар, було випробувано тільки перший ступінь, другий і третій ступені були стальними макетам. Ракета вибухнула на 45 секунд польоту, через передчасне спрацювання піроболтів. Проте, політ можна вважати успішним, тому було вирішено випробувати 2 і 3 ступінь окремо. Цей проект отримав назву "Аль Харіф"

Ракета "Аль Абід" на стартовому комплексі

Аль Харіф

"Аль-Харіф" «Осінь» запуск виробу планувався осінню 1990 р. Робота над РК «Аль-Харіф» просувалася дуже повільно. Розробка заморозилася після вторгнення Іраку в Кувейт в серпні 1990 р. Остаточний звіт і креслення ракети так і не були випущені.

Разом з розробкою ракети "АльХусейн" було вирішено розробити і власну ПУ. Розробки доцільно розділити на три фази.

Перша стадія це модифікація комплексу "Ельбрус" для змоги запустити ракету "Аль Хусейн" Для цього були збільшені опори на 10см, пусковий стіл на 10см і стріла на 127см. Також переробці підлягали візки для перевезення ракет.

Друга Стадія це розробка мобільної ПУ яка отримала "Аль Валід".

Перші роботи почалися на початку 1988 і уже в 1989 на Багдадській виставці зброї був показаний неробочий прототип, через невирішені технічні проблеми. Перший прототип базувався на тралі вантажопідйомністю 60 тон. Для зменшення вібрацій під час руху, які могли вивести з ладу електроніку і гідравліку, інженери вилучили задній міст це в свою чергу зменшило вантажопідйомність до 40 тон.

Через неможливість зворотньої розробки гідравлічної системи МАЗу 543 її прийшлося використовувати з комерційних кранів. Але гідравлічні системи кранів часто виходили з ладу після поїздок по пересіченій місцевості оскільки не розроблялись для військових цілей. Крім

того корпус ракети зазнавав значних деформацій. Пуск з першого прототипу відбувся 27 липня 1989р. Другий прототип успадкував ті ж недоліки що й перший, попри намагання покращити гідравлічну, пневматичну і електронну системи. Пуск з другої ПУ відбувся 26 грудня 1990 р. Третій прототип так і не був доведений до кінця через відсутність гідравлічного механізму підйому стріли.

Перший прототип "Аль Валід" на виставці в Багдаді 1989 р.

Аль Ніда

Перед інженерами з "Проекту 144/5 " поставили завдання розробити рухому підйомно-пускову установку, яка б базувалась на основі стріли стаціонарної ПУ. Шість стріл для стаціонарних ПУ були вироблені протягом червня 1990 до лютого 1991р. і встановлені на тралі вантажопідйомністю 50 тон. Ця мобільна пускова установка отримала назву "Аль Ніда" Всього з шести вироблених тільки чотири були використовуватись. Всі доведені до кінця мобільні ПУ були передані в кінці листопада 1990р до 223 бригади. Мобільні ПУ "Аль Ніда" вперше були використані 2 грудня 1990р для запуску трьох ракет "Аль Хусейн". Дві такі Пу також були використані для запусків ракет "Аль Аббас" в грудні 1990р.

Мобільна ПУ "Аль Ніда" в похідному положенні.

Стріла ПУ "Аль Ніда" піднімає ракету "Аль Хусейн" (фото зліва).

Ракета "Аль Хусейн " готова до старту (фото справа)

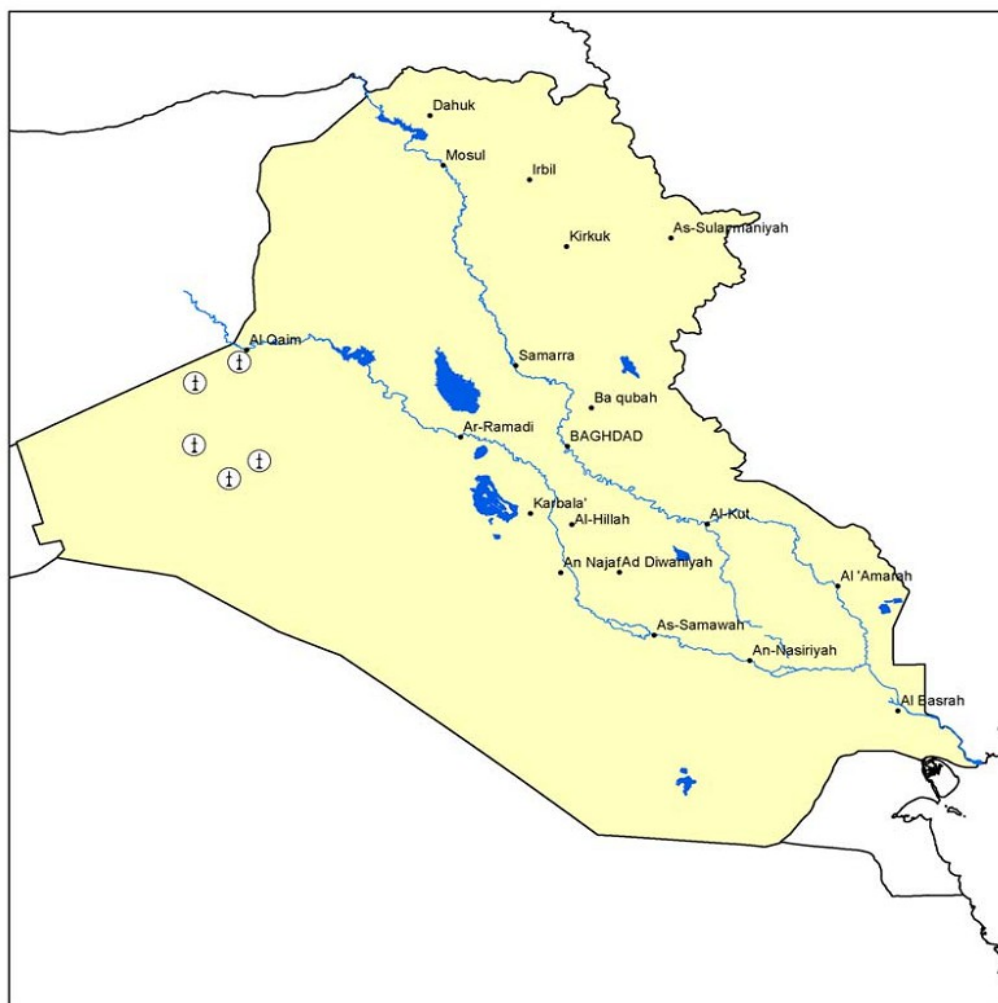
Стаціонарні ПУ для ракет "Аль Хусейн"

Стаціонарні ПУ використовували ту ж саму стрілу що й на мобільних ПУ " Аль Ніда".
Всього було обладнано 28 стаціонарних ракетних пускових установок, які пізніше були
знищені згідно з умовами Резолюції 687.

Стационарна ПУ для запусків ракет "Аль Хусейн" на заході Іраку.

Місця розташування стаціонарних ПУ.

9K52 "Луна-М"

Разом із 9П117М іракці закупили 9K52. Ірак також модернізував ракети 9M21. Цей проект отримав назву "Аль Раад"

9K52 покинутий екіпажем. Ірак 2003.

Транспортна машина 9Т29 ракетного комплексу "Луна-М"

Аль Раад

Офіційно іракці заявили про роботи над модернізацією ракети 9М21 в 2002 році. Цей проєкт отримав назву "Аль Раад". Заміні підлягав 1080кг заряд двохосновного твердого ракетного палива в якого закінчувався термін експлуатації на 1450кг сумішеве. Внаслідок цього дальність стрільби сягнула 128км. Виробництвом сумішевого палива займався завод "Аль Мамун"

Ракета "Аль Раад"

Конверсії ракет 5Я23, 5В27Д, 2К12, і ракет Р-15/НУ-2 в ракети класу поверхня поверхня

Фахад 300-500

Ірак заявив про роботи над конверсією ракет С-75 в 1988р. які мали б змогу доставити 80 або 150кг бойовий заряд на дальність 300 і 500км. Перший дослідний екземпляр "Фахад 300" був показаний в Багдаді 1989р. "Фахад 500" так і не був вироблений. Роботи над ракетами припинені в середині 1990р через низьку точність стрільби.

Основні зміни які були внесені до ракет

- Відміна самознищення ракети
- Перероблення маршевого двигуна із двохступеневого в одноступеневий
- Встановлений детонатор який спрацьовував при ударі.
- Внесені зміни до наведення.

"Фахад 300" на виставці зброї в Багдаді 1989р.

Аль Барк

Оскільки радіус дії ракети 5B27Д більший ніж зазвичай використовується, це стало причиною чому іракці пробували перетворити ракету 5B27Д класу поверхня-повітря в клас поверхня-поверхня. Роботи тривали протягом 1989-1990. Причиною відмови від проекту стало занадто велике розсіювання в декілька кілометрів.

Аль Касір

Роботи над конверсіями ракет 2K12 тривали лише декілька місяців в 1998р. Іракські конструктори зіштовхнулись з такими самими труднощами як і при розробці "Фахад 300". Інженери не змогли модифікувати твердопаливні прискорювачі і маршевий двигун. Що в свою чергу не дозволило досягнути поставленої дальності стрільби.

Модифікація ракет НУ-2 і Р-15

Було три різних проекти по переробці ракет. Перший проект який отримав назву "Аль Фао 150/200" започаткований на початку 1988 а вже в середині того ж року був закритий. Іракці просто зменшили вагу бойової частин з 450 до 250кг. Після декількох пусків проект закрили. В 1999р ідею переглянули, розробки продовжились зразу в двох напрямках — перший це збільшення дальності, другий удосконалення системи наведення.

В першій частині проекту для збільшення дальності польоту, заміні підлягав двигун. На місце оригінального встановлювався двигун від С-611. С-611 це покращена версія НУ-2 класу повітря-земля яка використовувала паливо АЗ-11.

В другій частині проекту заміні підлягала система наведення для змоги уражати наземні цілі. Ракета наводилась на цілі за допомогою GPS.

Іракські балістичні ракети

(Рідкопаливні)

G-1 (Абабіль-100 рідкопаливний)

Протягом 1991-1993 іракці працювали над створенням ракети класу поверхня-поверхня, яка отримала назву G-1. Ракета мала дальність 110км і приводилася в дію модифікованим двигуном ракети В-750. До двигуна приладнали газогенератор на твердому пальному, систему клапанів і систему продувки. Попри те що G-1 і Fahad-300 базуються на ракеті В-750 між ними є відмінності. За свідченнями генерала Раада на G-1 не встановлювався радар Фахад, маса боєголовки 250кг, час роботи двигуна лише 40 сек. проти 45 В-750. Після закриття проекту інженери які працювали над G-1 почали працювати над рідкопаливним варіантом Абабіль-100.

Абабіль-100

За основу для Абабіль-100 розглядалась, 600мм ракета на основі В-750. В 1994р. ва підприємства Аль Карама і Ібн Аль Хайтхам представили свої прототипи. Аль Карама під керівництвом генерала Раада запропонувало варіант 500мм ракети з алюмінієвим корпусом і модифікованим двигуном на основі В-750. Ібн Аль Хайтхам запропонувало варіант 600мм ракету із нержавіючої сталі і рідкопаливним двигуном. Для того щоб уникнути плутанини восени 1994 рідкопаливний варіант Абабіль-100 заводу Аль Карама було вирішено переіменувати в Аль -Самуд.

Аль-Самуд

В основі лежить модифікований двигун від В-750, також інженери через тиск керівництва яке вимагало пришвидшити роботу, вирішили використати компоненти від ракет В-750, Р-15, 5В27Д. Дальність з 300кг боєголовкою сягала 149км. Висота ракети 7700мм, ширина 500мм, вага 1500кг. Першу ПУ використали від пускової установка СМ-90, але вона не годилась для використання в військах оскільки військо потребувало мобільної ПУ. Друга ПУ мобільна базувалась на вантажівці Mercedes.

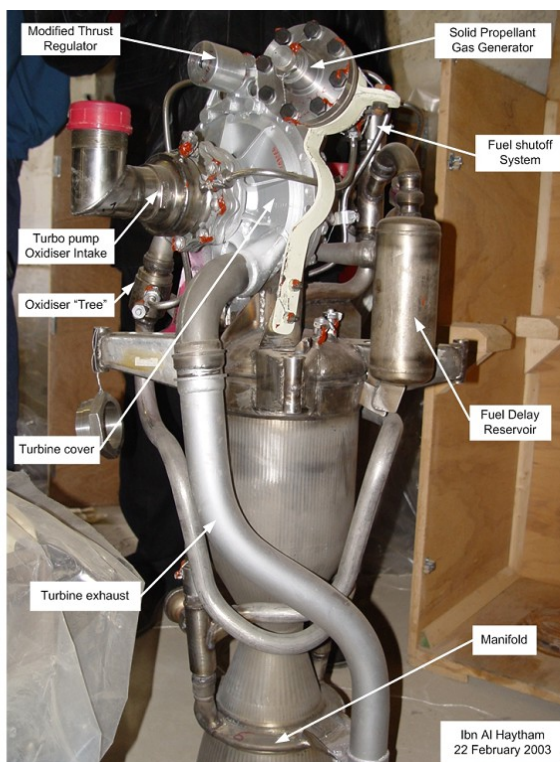
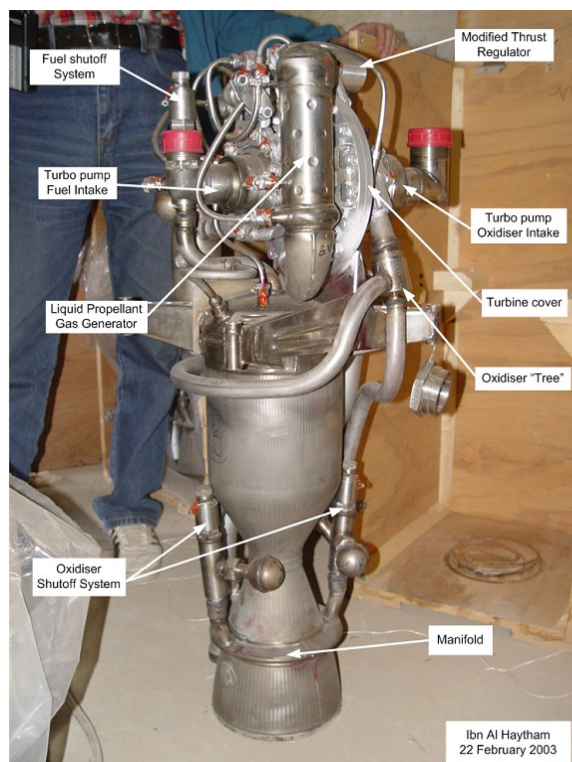

Зліва стаціонарна ПУ, справа мобільна для випробувань Аль Самуд.

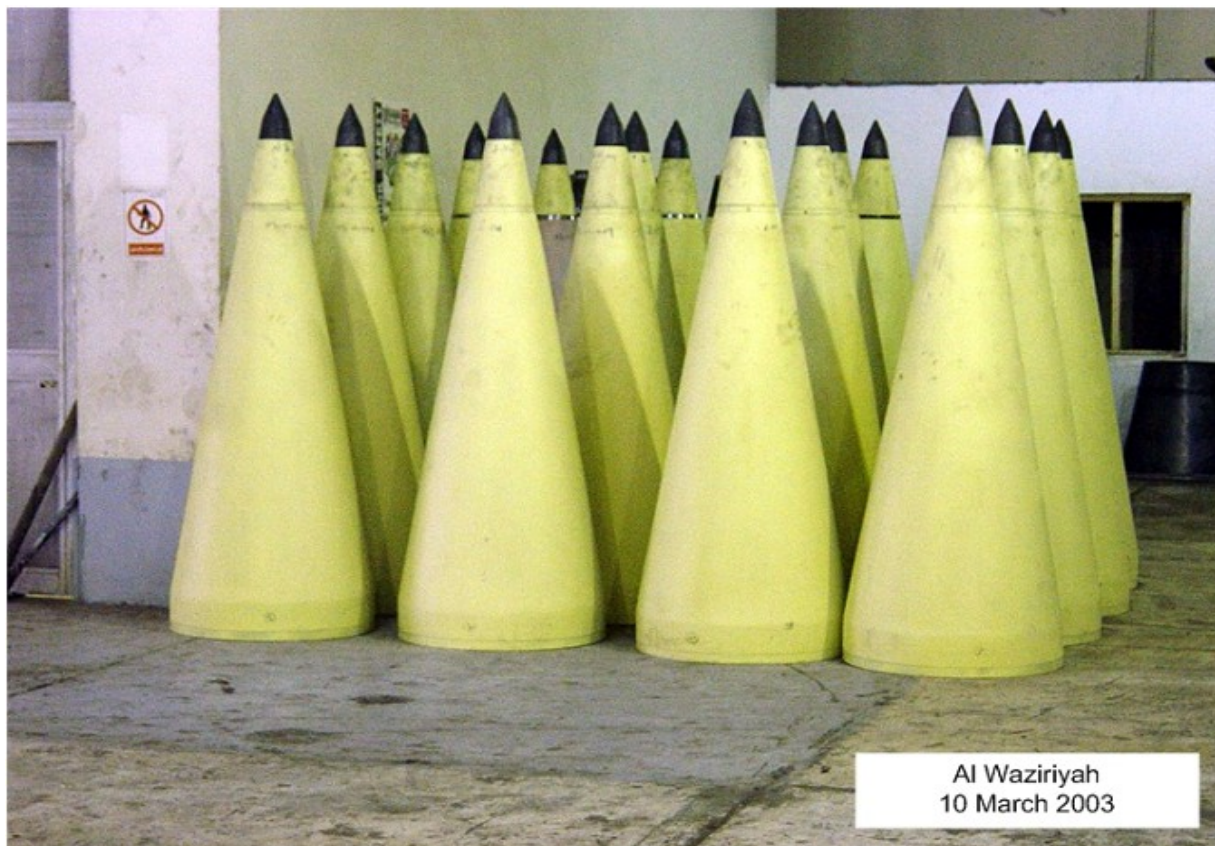
Аль Самуд 2

В червні 1999р за наказом Генерала Модхера діаметр ракети збільшили з 500 до 760мм. А висоту до 7150мм. Для того щоб досягнути більшої стабільності в польоті. Перший тест 760мм ракети відбувся 23 серпня 2001р. Ракета пролетіла 113 і показала прийнятні результати. Існувала два варіанта мобільних ПУ. Обидві базувались на вантажівці Mercedes.

Модифікований двигун В-750 для ракети Аль Самуд-2

Боеголовки для Аль Сумуд.

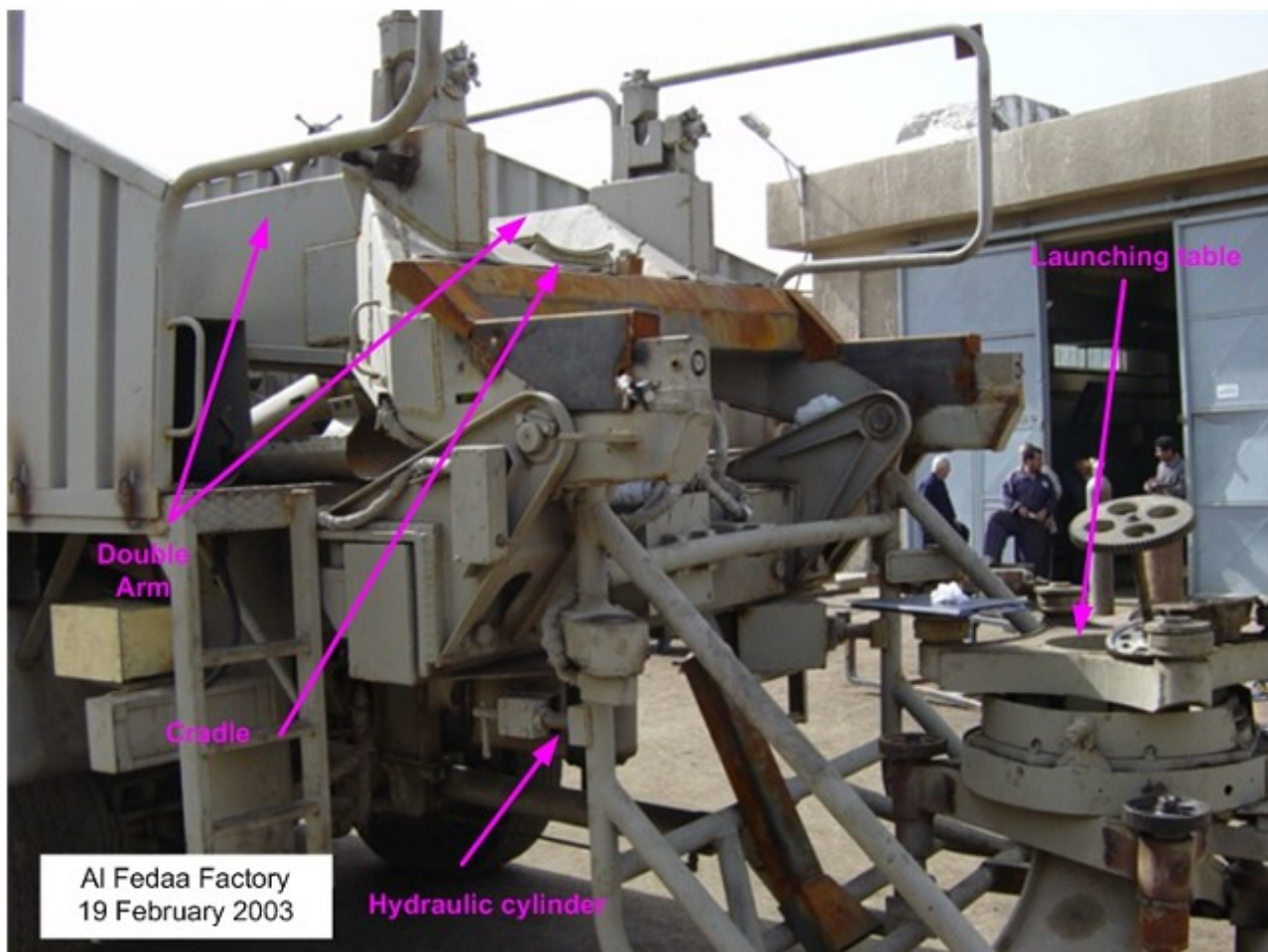
Перший варіант це модифікована одnobалкова ПУ від Аль Самуд (1).

Перший варіант пускової. Вигляд згори.

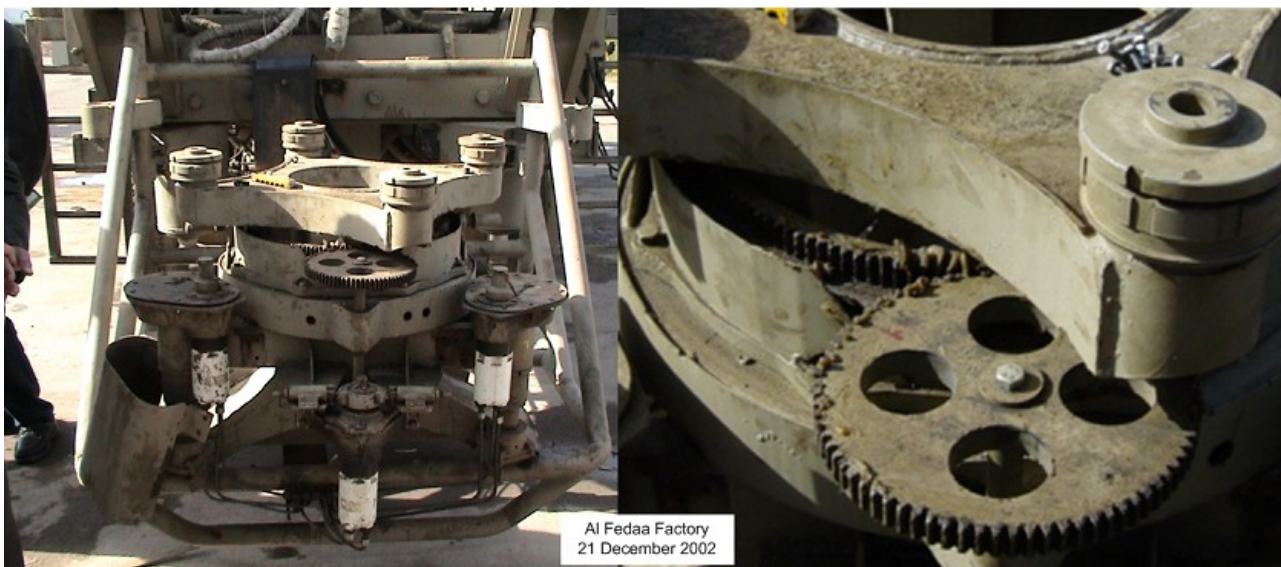

Другий варіант відрізнявся від першого двохбалковою ПУ. Поміж балок знаходиться люлька.

Пускова варіант2 загальний вигляд.

Пусковий стіл. Вигляд зблизька.

Командно-штабна машина

Покинута своїм розрахунком транспортна машина із спеціально створеним візком для транспортування Аль Самуд 2.

Ракети АльСамуд 2 в трейлері

Іракські балістичні ракети (Твердопаливні)

Бадр-2000

Починаючи з 1984/1985, Ірак почав співпрацю з Єгиптом і Аргентиною в розробці вискотехнологічної двохступеневої ракети з дальністю до 1000км. Ракета отримала назву Бадр-2000 в Іраку, Vector в Єгипті і Condor-II + в Аргентині. Іракці оголосили, що, на початку 1989, вони намагались завершити проект Бадр-2000 своїми силами, особливо в виробництві твердопаливних двигунів.

Перший ступінь це 800мм ракета яка працювала на паливі НТРВ (Полібутадиєн з кінцевими гідроксильними групами). Другий ступінь працював на рідкопаливному двигуні, який використовував монометилгідрозин як паливо а чотириокис азоту як окислювач.

В Ірак поставили лише два макета Бадр-2000, решту обладнання знищили інспектори ООН. Аргентина змушена була припинити співпрацю з Іраком на початку 1990 через тиск США.

Бадр-2000 скоріш за все на параді в честь перемоги на Іраном. ПУ СМ-90 встановлена на вантажівці Mercedes/

Абабіль-100 (твердопаливний)

Роботи на ракетою почались в 1989р. Ракета мала дальність 70-100км і здатність доставити 250-300кг касетну бойову частину. В ході досліджень В середині 1989р. На заводі Аль Рашид, було встановлено що заміна палива на композитне дозволить збільшити дальність поза встановлених 100км. Завдання на розробку композитного палива поставили одразу перед двома групами інженерів. Бригадний генерал Маруф керував однією із груп. Іншу група складалась із спеціалістів з інших проектів. Проте коли Бригадний генерал Маруф став керувати двома групами, друга група з часом була розпущена. Тест зменшеної версії двигуна відбувся весною 1990р. Попри те що тест виявився успішним проекту був заморожений до квітня 1992р.

На початок 1994р. Іракці так і не досягли бажаних результатів. Причин цьому були дві ембарго на ввіз зброї до Іраку а також знищене обладнання для виготовлення палива та інших комплектуючих. Наприклад був знищений 1200 літровий міксер для виготовлення композитного палива, залишився тільки 120 літровий.

В 1997 році проект знову воскресили зі збільшений бюджетом. Планувалось виготовити і випробувати декілька моторів маштабом 1:4 та 1:2, пізніше після вдалих випробувань приступити до випробувань двигуна в натуральну величину. Бюджет за два роки склав практично 7 мільйонів доларів США. На початку 1999 проект отримав назву “Аль Фатах”

Зменшений мотор на статичному стенді.

Аль Фатах

Ракета за документами була двох видів керована та ні. Довжина керованої ракети складала 7500мм, некерованої 6830мм. Слід також зазначити, що системи керування і наведення так і не були доведені до кінця. Для стабілізації ракет в польоті було вирішено використати двигуни для надання обертання. Двигуни, які виготовив завод Аль Амін, це зворотна розробка двигунів для обертання від ракети 9М21.

Ракета мала два види бойової частини фугасну та касетну. Касетна частина, яка так і не була доведена до кінця повинна була вміщати 900 вражаючих елементів які скидались з висоти 1000-1500м. Всього було проведено два тести з касетними бойовими частинами. Основні характеристики фугасної та касетної бойових частини показані у таблиці 2. Для підриву бойової частини використовувались детонатори 4 різних типів дії: ударний, уповільненої дії, барометричний та радіо підриву. Всього в війська поступило 37 ракет.

Для запуску ракет використовувались 2 ПУ. Перша ПУ від БАДР-2000, друга ПУ це модифікована ПУ СМ-90 встановлена на трейлері. Перші запуски проводились за допомогою ПУ з рейковими направляючими, пізніше запуски проводились з транспортно-пускових контейнерів.

	Фугасна БЧ	Касетна БЧ
Вага	280 кг. із детонатором і 274 кг. без	
Довжина	1750 мм.	
Діаметр	500 мм.	
Вага вибухівки	160 кг.	-
Тип дії детонатора	Ударної дії	-
Діаметр капсюл-детонатора	34 мм.	-
Начинка Капсюль-детонатора	Тритил	-
Кількість детонаторів	1 спереду, 3 ззаду	-
Вибухівка	60% Гексоген;30% Тротил;8% Алюмінева пудра;2% Віск.	-
Щільність заповнення	1.65 г/см ³	-
Кількість бомб касетного боєприпасу	-	900
Діаметр бомб	-	40 мм.
Радіус ураження кожної бомби	-	10 м.

Малюнок 5

Касетні бойові частини.

Ракета "Аль Фатах" загальний вигляд.

Варіант ПУ встановленої на трейлері.

Варіант ПУ встановленої на вантажівці Mercedes

Ракета "Аль Фатах" в транспортно-пусковому контейнері

Протикорабельні ракети

Єдиним типом протикорабельних ракет які використовували були П-15 та їхній китайський аналог НУ-2. Відомо також про спробу створити мобільну ПУ, яка базувалась на трейлері. Існує лише одне фото даної ПУ.

Транспортна машина для ракет П-15/НУ-2. Ходову замінили на Scania 142/143. Декілька таких машин було втрачено в Кувейті.

Трейлер для перевезення ракет П-15/НУ-2. Роль тягача виконує вантажівка Mercedes.

Мобільна ПУ, скоріш за в єдиному екземплярі. На жаль відсутні фото з інших сторін.

ПУ для ракет НУ-2

Ракети класу Поверхня-Повітря

Аль Убор

Роботи на ракеті "Аль Убор" класу поверхня-повітря почалися наприкінці 1998. Ракета до вступу в експлуатацію 2003 року так і не була дороблена. Довжина ракети складала 8700мм, ширина 500мм. Дальність дії ракети 80 км. Для ракети було розроблено мобільну ПУ. Ракета запускала вертикально із транспортно-пускового контейнера, подібного до того, який використовувався для ракет "Аль Фатах".

Мотор ракети "Аль Убор" під час випробувань на статичному стенді. Всього відомо про два тести, другий тест відбувся 12 січня 2003 року.

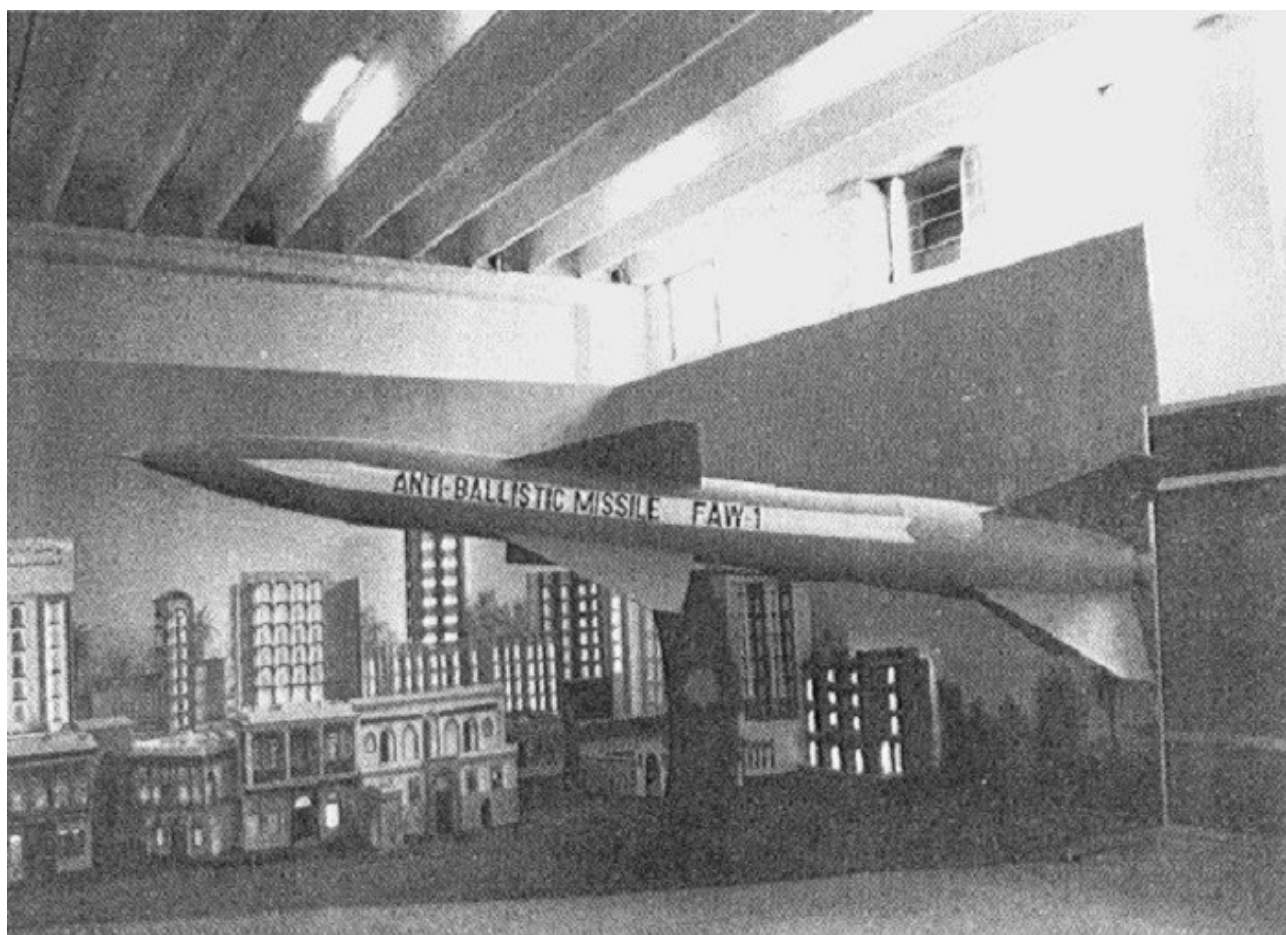

Мобільна ПУ. Зліва в похідному а справа в бойовому положенні.

Транспортно-пусковий контейнер для ракети “Аль Убор”

Макет протиракети FAW-1 показана на Багдадській виставці зброї.

ЗРК Roland на базі німецької вантажівки 8x8 MAN.

ЗРК Roland на базі французського танка AMX-30.

C-75

Транспортна машина Iveco Euro Tracker з модифікованою зенітною ракетою. Перший ступінь - прискорювач від ракети 5Я23, другий ступінь - маршовий ступінь ракети 5В27. Знизу ті ж ракети на одній із покинутих військовій частині. Ірак 2003.

Ракета БЯ23 із інфра червоною головкою самонаведення. Багдад 1989.

Для транспортування ракет 5Я23 окрім ЗіЛ-131, використовувались вантажівки Ivesco Euro Tracker або Mercedes.

Невідома ПУ з якої запустили ракету, і яка вцілила в Предатор. Ірак 2003

Зенітно-ракетний комплекс С-125. Ірано-Іракська війна.

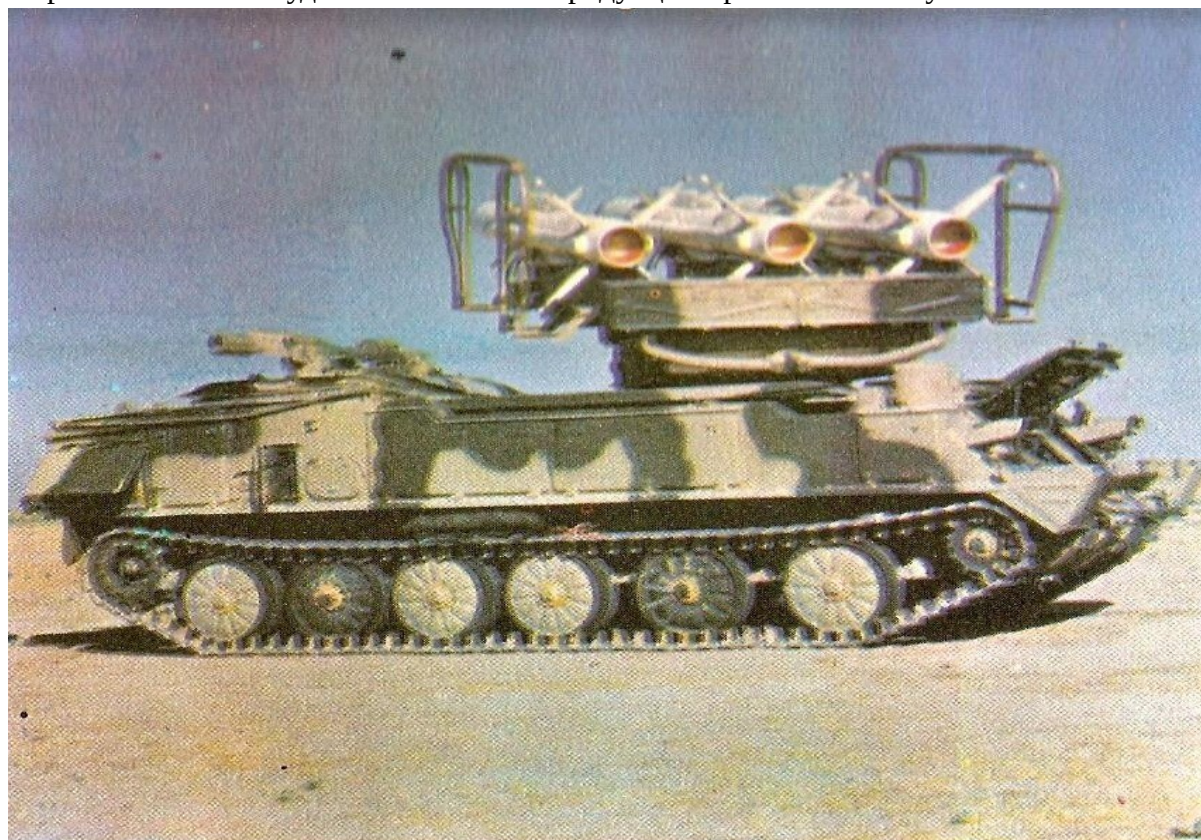

Транспортно-заряжаюча машина ПР-14М для С-125 на шасі ЗІЛ-131

Івесо Euro Tracker як транспортно-заряджача машина для комплексу С-125. Скоріш за все такі переробки були вимушені, через обмежену кількість запчастин. Так як було введене ембарго на поставки будь-якої військової продукції в Ірак. Фото внизу СПУ 2П25.

Транспортно-заряжаюча машина 2Т7М.

Транспортно-заряжаюча машина на базі вантажівки Камаз 65115. Наразі відомо лише про одну таку машину.

Модифікована ракета ЗМ9МЗ із встановленою головкою з тепловим самонаведенням від ракети Р-60.

Модифіковані ракети ЗМ9.

Американський трофей ЗРК 9 КЗЗ «Оса» Кувейт 1991р.

9K31 «Стрела-1» Кувейт 1991р.

9K35 «Стрела-10» серед іншої трофейної техніки.

Зенітні самохідні установки

Корпус від чехословацької ЗСУ М53/59. На жаль не вдалось знайти інформації про те яким чином дана машина потрапила в Ірак.

ЗУ ЗК 453 встановлена на БТР-50

ЗСУ-57-2

ЗСУ-23-4 знищена на шосе Кувейт-Басра.

Прототип ЗСУ ЕЕ-9 озброєний 20 мм гарматою.

МТ-ЛБ ЗСУ. ЗУ-23-2 знаходиться в бронерубці.

ЗСУ на базі Ivesco Euro Trakker 4x4. На одну таку вантажівку було встановлено ЗПУ-4.
Фото знизу.

Самохідні протитанкові комплекси

Бойова машина 9П122

Panhard VCR озброєний чотирма протитанковими ракетами HOT.
Трофейний кувейтський М901. Дана машина належала республіканській гвардії.

Такі відкидні люки отримували пакистанські СПК на базі М113, які озброювались ПТКР Bakhtar Shikan або це ж справа рук іранців.

УАЗ-469 озброєний ПТКР "Кобра"

Бойові розвідувальні машини

БРДМ-2

Задля підвищення вогневої міцці БРДМ озброїли зенітним автоматом від ЗУ-23-2.

Engesa EE-9

Panhard AML-60

Panhard AML-90

Бронетранспортери

Знищений БТР-152 в Багдаді під час революції 1963 року.

БТР-50

БТР-50ПУ

Чехословацький варіант БТР-50 — ОТ-62В. Ірано Іракська війна.

ОТ-62 із встановленою башнею від ЕЕ-9 Каскавел

БТР-60

P-145BM

Знищений іранцями ОТ-64.

Югославський БТР М60.

М60 ПБ озброєний двома 82мм безвідкатними гарматами.

Двічі трофейний “Фахд-240”

Бразильський БТР ЕЕ-11 Уругу. Кувейт 199р.

D-944 PSzH

Panhard M3

M-113

M557

Китайський БТР YW531

Командна машина YW701

Санітарний БТР YW750

Можливо іракська V-150S. 20 таких машин було поставлено в Кувейт в 1985 році.

БТР Саксон.

Самохідні міномети

MT-ЛБ оснащений 120мм мінометом. Багдад 1989.

MT-ЛБ із мінометом SM-4. Багдад 1989.

Самохідний міномет Тип YW304 або 381.

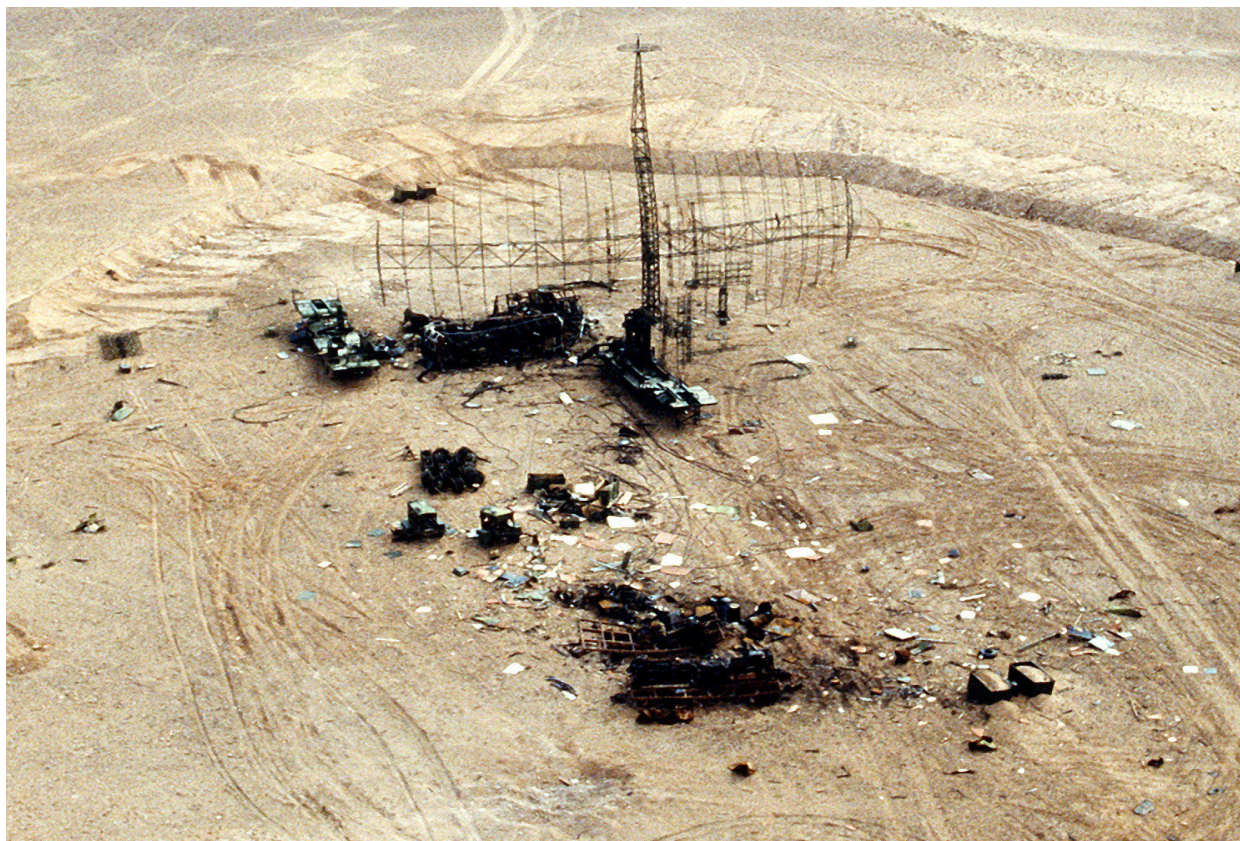
Імпровізований самохідний міномет. На МТ-ЛБ встановили міномет 2Б9.

Радіолокаційні станції

П-12 та П-14 внизу.

Модернізований радар П-15. Багдад 1989р.

П-18

Скоріш за все П-19

П-40

ПРВ-11

ПРВ-16Б

РПК-1 "База"

CHP-125

Panhard M3 VSB

Тип 403

Тип 572

Невпізнаний китайський радар. Острів Файлака.

Інша техніка

Гусеничний самохідний пором.

Плаваючий транспортер ПТС-2

MT-ЛБ

Санітарний MT-ЛБ.

Guerra de Irak - misión española 2003 - varios autores militares españoles - recopilación QLIS 08

МТ-ЛБ із не ідентифікованим обладнанням.

МТ-ЛБ із встановлено в задній частині командирською? вежею. Можливо машина використовувалась як командна. Щонайменше відомо про дві таких переробки.

Дві різні невпізнані системи встановлені на тягачі МТ-ЛБ.

Знищений вщент МТ-Лбу.

Трофейні іранські М-548 покинуті на звалищі поблизу міста Таджі.

Рухлива танкоремонтна майстерня ТРМ-А-80.

Дезінфекційно-душові установки ДДА-53 на базі вантажівок ГАЗ-66 та ГАЗ-63.

Автокран на шасі Berliet TBC-8KT

Автокран на базі Renault GLR

Автокран Tadano TS-80

Автокран Tadano TL-150. Цей та попередній автокрани покинута в районі шостої кільцевої дороги. Кувейт 1991 р.

Автокран 8Т-210

Автокран на базі Scammell Contractor

Паливозаправник ТЗА-7,5-5334

Паливозаправник на базі УРАЛ-4320.

Автоцистерна на базі Mercedes 911.

Автоцистерна на базі Mercedes 1313

Військова швидка на шасі Iveco Magirus 110-16

Знищений американською авіацією польовий хірургічний рухливий госпіталь.

Приймач для супутникового зв'язку.

Теплоізовований IFA W50

IFA W50 із кузовом фургонном.

Mercedes T2 для перевезення трупів

MAN-VW 8.150 для перевезення трупів.

Водовоз ЗіЛ-130. Позаду знаходиться не ідентифікована автоцистерна.

Ліефанг СА30

Понтонно містовий парк на шасі КрАЗ-214

Автомобілі та Вантажівки

Румунський ARO-240

Land Rover Series IIA

Land Rover Lightweight

Швидка на базі Land Rover III Series.

Centaur Half Track Land Rover

Луаз-967М

Nissan Patrol

Toyota Land Cruiser FJ40

Toyota Land Cruiser HJ45

TA3-69

Окрім УАЗ-469 армія Іраку використовувала УАЗ-452.

УАЗ-2121

Неідентифікований пікап

Chevrolet Silverado 1500 під час останнього параду в незалежному Іраку 2003 рік.

Заброньований Chevrolet Suburban який оснащений 4 107мм пусковими трубами а також кулеметом НСВ.

Faun Goliath

Faun Hercules

ГАЗ-66

IFA W50

MA3-5549

Mercedes 1313

Mercedes Benz Unimog 416

Санітарний Mercedes Benz Unimog 416

Mercedes Benz Unimog U1300

Steyr 91

УРАЛ-4320

УРАЛ-43206

ЗИЛ-130

ЗИЛ-131

ЗИЛ-157

KAMA3-53212

M52A1

HINO HO7D

Тягач НУ473

Тягач North-Benz

Mercedes Benz SK

Mercedes-Benz 1017

Артилерійські Системи

МЛ-20.

М-30 Ірак 2003 рік.

Д-30

Д-74

Denel G5

GHN-45

М-46

М-46 переозброєна 155мм стволом.

Югославська М56.

М114

OTO Melara Mod 56

Тип-59-1

Тип-83

Зенітна Артилерія

61-K

KC-19

C-60

Тип 65/74

ЗИГУ-1

ЗПУ-1

ЗПУ-2

ЗПУ-4

3Y-23-2

Розшукується

Розшукується фото або відео підтвердження наявності на озброєні Іракської армії вказаної нижче техніки. Дана техніка нерідко фігурує в списках озброєння, яке Ірак отримав протягом 1958-2003 років. Оскільки я сам не зміг віднайти жодного фото, яке б доказувало що вона (техніка) таки була поставлена в Ірак, я прошу допомоги в читачів. Якщо хтось знайде фото потрібної техніки або володіє фото техніки, яка взагалі не згадується в будь-ласка зв'яжіться зі мною через контактний емейл aj-iraq@meta.ua

Список техніки, яка потребує підтвердження

1. БТР Walid (SIPRI Trade Register)
2. РЛС Type-408C (SIPRI Trade Register)
3. РСЗВ RL-21 (SIPRI Trade Register)
4. ERC-90 (SIPRI Trade Register)
5. DRPT-5 Rasit (SIPRI Trade Register)
6. Fiat 6614 (Armies of the Gulf War, Osprey Publishing)
7. Mowag Roland (An Encyclopedia of the World's Wheeled Fighting Vehicles
© David R. Haugh & WarWheels 2006)

